

ЕДНА НОЩ

Шосето беше безлюдно, гладко и минаваше между високи, сиво-сребристи нивя. Слънцето бе залязло вече и дрезгавината, синкава и прозрачна, неусетно се сгъстяваше, каточе самото привечно небе се спускаше над земята. Малката двуместна кола се плъзгаше, забързала, с равно, едва доловимо бучене. Мъжът, с изгаснала между устните цигара, спокойно държеше кормилото и от време на време хвърляше бърз поглед към спътницата си. Тя се бе облегнала в ъгъла, полуусмихната, с притворени очи и няколко кестеняви косъмчета се вееха до бузата ѝ. Бистрият летен здрач, тишината на тоя час, която не се нарушаваше от мекия шум на мотора, а наопъки, сякаш ставаше от това по-дълбока, леката хладина идяща от полята — всичко се сливаше в едно чувство на пълнота, на покой и сигурност, което придаваше на лицата им израз на щастлива унесеност.